

som muligt. Hvorfor sætte en Maksimumsgrænse? Ved alle andre Kreditforeninger er sat en Minimumsgrænse.

Saa er der ved Litra g det ny, at der skal gives denne ny Kreditforening en vis lempelig Maade at bringe Reservecapitalen op til de 2 pCt., som egentlig skulde være Minimum. Naar der ved indtrædende Tab er bevirket, at Reservecapitalen ikke længere er 2 pCt. af de løbende Raskobligationer, skal den bringes op til at være 2 pCt. Ved alle andre Kreditforeninger er der vel en lignende Forpligtelse i Statutterne, og der kan vist Indenrigsministeriet holde paa og fremtvinge, at denne Retablering af Reservecapitalen sker uden Ophold, men denne Kreditforening vil man give det særlige Beneficium, at det ikke skal kunne forlanges af den, at den retablerer Reservecapitalen hurtigere end ved at forøge den aarlige Udbytte med indtil 1 pCt. Jeg bemærker derved, at der er Tale under og om „den aarlige Udbytte“, uden at der tidligere i Lovens Tekst har været Tale om nogen aarlig Udbytte. Der kan ikke være sigtet til Udbyttet til Administrationsbidrag.

Men saa er der jo det særegne ved denne Lov, foruden hvad jeg allerede har talt om amortisable og ikke amortisable Laan, at der synes ikke at skulle være solidarisk Ansvar for Interessenterne. De Herrer ville jo vide, at allerede i Loven af 1850 § 4 er der under et særligt Litra fremhævet dette, at Kreditforeningens Interessenter skulle være solidarisk ansvarlige, og det have vi jo vistnok altid her hjemme betragtet som en ligefrem Betingelse, som noget, der hørte til ved en Kreditforening, at der skulde være dette solidariske Ansvar. Det er noget, som i høj Grad forøger Sikkerheden; paa den anden Side medfører det naturligvis mange Besværligheder og Vanffeligheder, baade for Interessenterne og for selve Kreditforeningerne. Nu synes det at være Meningen — hvad der ogsaa fremgik af den første aarlige Tale's Udtalelser — at der ikke skal være solidarisk Ansvar for Interessenterne i denne Kreditforening. Der tales noget under Litra g. om „gensidigt Ansvar“. Det kommer saadan lejlighedsvis, at man kan se, der skal være gensidigt Ansvar; der er ikke sagt noget tidligere om, at der skal være gensidigt Ansvar, og man ved ikke, om der herved forstås det samme som ved solidarisk Ansvar. Indtil videre, navnlig indtil jeg har hørt den aarlige Indenrigsminister's Udtalelser, gaar jeg ud fra, at det er Meningen, at man vil fritage denne Kreditforenings Interessenter for solidarisk Ansvar.

Jeg skal ikke dvæle ved, at der jo er en Mængde andre Bestemmelser, som i fuldt eller ikke fuldt Omfang ere paalagte andre Kreditforeninger, som man ikke vil paalægge denne Kreditforening. Man paalægger den ikke at have Kevsforer, hvoraf den ene ud nævnes af Indenrigsministeriet. Man har ikke paalagt den den Klausul, som blev indført i Loven for Landkreditkassen for Stiftterne og vel ogsaa for andre, hvorledes der skal forholdes, naar Kreditforeningen maa overtage Ejendomme. Altsaa i det hele kan man sige, at ved denne Lov vilde denne Kreditforening for de saakaldte større Landejendomme blive paa mange Maader særdeles heldig stillet, og navnlig maa det siges, at det, der er det egentlig ny ved denne Lov, det, der er det væsentlige, at en vis Del af Laanet, den Del af Laanet, der er under $\frac{1}{3}$ af Burderingssummen, ikke behøver at amortiseres, der er en overmaade stor Lettelse — og jeg tilføjer, at det er vistnok en overmaade god Bestemmelse, en Bestemmelse, som man kunde ønske indført for alle Kreditforeninger, og som jeg ikke tvivler i nogen Maade paa, at alle de bestaaende Kreditforeninger eller i alt Fald mange af dem i høj Grad vilde sætte Pris paa at faa. Der er blevet mig sagt, at man har ønsket den i en Arrække, men, at man ikke har kunnet sætte det igennem, da der hos Indenrigsministeriet ikke har været nogen Tilbøjelighed til at indrømme denne Fordel. Men man vil altsaa give denne Kreditforening en saa heldig Stilling, at den bliver meget gunstig stillet i Konkurrencen med de nu bestaaende Kreditforeninger — Fritagelse for det solidariske Ansvar, Indrømmelse af, at Laanene ikke behøve at amortiseres til Bunds, Lempelighed med Hensyn til det aarlige Bidrag til Reservecapitalen og til Retablering af Reservecapitalen o. s. v.! I det jeg nævner dette, vil jeg dog tillade mig at udtale min Forundring over, at der er en Begunstigelse, man ikke synes, at ville indrømme denne Kreditforening, som dog de fleste Kreditforeninger have, nemlig Retten til, at umyndiges og offentlige Stiftelser's Midler kunne anbringes i dens Raskobligationer. Jeg ved ikke, om det er med Forsæt, eller om de Mænd, der staa i Spidsen derfor, ikke have begæret denne Begunstigelse. Men naar man tror, at denne Kreditforening vil blive i høj Grad solidt funderet, og at dens Raskobligationer ville blive udmærket godt Bapir, ved jeg ikke, hvorfor offentlige Stiftelser og umyndige ikke maa have Lov til at anbringe deres Bapirer i dens Raskobligationer. Nu opstaar imidlertid, naar